

Kommunisterna, Baltikum och Sverige

I torsdagens radiodebatt frågade hr Ohlin kommunisterna om de ansåg den ryska erövringen av Baltikum vara en vinning för demokratin och om i så fall samma tankegång gällde även för Sverige. Denna fråga, den kanske bästa som kan framställas för att avslöja kommunismens avsikter, besvarades naturligtvis med undanflykter och lögn. Baltikum hade länge lytt under Ryssland, och majoriteten av de baltiska folken ville tillbaka till detta land, påstods det; förverkligandet av denna önskan hade länge hindrats av fascistiska regeringar; då äntligen Baltikum änyo blev ryskt var det alltså inte fråga om en erövring, utan om en befrielse. Hr Undéns beryktade uttalanden 1946 om att Baltikum borde bli ryskt återopades som stöd för dessa orimligheter.

Verkliga förhållandet är att kommunisterna i Sverige, liksom deras herrar i Ryssland, under årtionden förklarade de baltiska folkens självständighet vara värdefull och okränkbar. Ännu på hösten 1939 var detta den allmänt propagerade linjen. "Sovjetunionen hotar inte, utan tvärtom slår vakt om de små staternas integritet", heter det i Ny Dag den 5 oktober detta år, och fem dagar senare skrev tidningen: "De baltiska staternas integritet är garanterad av den enda makt i världen som har den nationella självbestämmanderättens princip som rättesnöre för sin politik" — Sovjetunionen. Men då den ryska erövringen förbereddes och genomfördes övergick man helt till den linje som nu framförs i radion: de baltiska staterna hade styrts

av fascister och krigshetsare, den undertryckta majoriteten måste befrias av ryssarna och hälsade denna befrielse med glädje.

Den kommunistiska propagandan i och om Sverige innehåller alldeles samma löften, förvanskningar och osanningar som serverats och serveras om Baltikum. A ena sidan kostymar sig kommunisterna som sanna patrioter och påstår att just Ryssland respekterar Sveriges självständighet. A andra sidan hetsar de mot alla demokratiska partier — de påstås vara köpta av USA och kallas för fascister och krigshetsare. Är det någon som tvivlar på att om Sverige blev ryskt propagandan skulle ta samma form som nu i fråga om Baltikum? Kommunisterna skulle förklara att krigshetsen och fascismen i Sverige nödvändiggjort en rysk aktion, att massan av svenskar suckat under den demokratiska regimens förtryck, att erövringen i själva verket var en befrielse. Då skulle ingen kunna säga emot dem; nu kan deras eländiga planer avslöjas.

Radiodebatter om politik

Efter den senaste radiodebatten borde det stå klart för alla att nya former för politisk upplysning och propaganda i radion måste införas. Det är för mycket med tio talare; man hinner glömma vad en talare sagt när hans motståndare kanske två timmar senare får ordet för replik. Det är orimligt att vid ett och samma tillfälle diskutera alla ämnen, från ut-

rikespolitik och demokrati till inflation och socialförmåner. Det blir på detta sätt omöjligt för väljarna att följa med i så hög grad att verklig information ges; man kommer knappast på någon punkt fram till redovisning av klara motsättningar — i den begränsade omfattning sådana verkligen finns. Dessutom blir debatten tråkig, då man skall hoppa mellan förädreriprocessen, folkpensioner, grispremier och tiotals andra frågor.

Det enkla botemedlet synes vara att — eventuellt under slopande av de i stort sett misslyckade intervjutimmarna — anordna flera debatter med färre talare i avgränsade ämnen; exempelvis utrikespolitik, jordbrukspolitik, penningpolitik, socialpolitik, problem om demokratins reformering. Med detta skulle vinnas åtminstone en viss grad av koncentration och precisering. Frågan om kommunisternas deltagande i radiodebatterna kunde också få en lösning på det sättet; en debatt kunde ägnas "demokrati och diktatur", och därmed bleve det möjligt att klargöra vad som trots allt är den stora gränslinjen i samtida politik och att sätta fast de undvikande och ljugande diktatursträvorna. Till dessa önskemål må läggas ännu ett: att debatter av denna art äger rum inte bara vid valen, utan åtminstone ett par gånger om året; väljarna skulle på detta sätt kontinuerligt kunna följa med partiernas handlande och med urskilning och kritik möta den grövre propagandan.

Säkert är att en ändring måste komma till stånd. Radion fyller inte sin uppgift om den bjuder blott på dessa förvirrande och förvirrande politiska pratkvällar.